výslovně uvedeny mezi předměty, jichž se týká zvýšená ochrana. Naopak rozhoduje, že zákon v § 85, písm. c) tr. z. zcela povšechně mluví o železnicích s výslovným podotknutím, že se toto ustanovení vztahuje na železnice bez rozdílu, zda jsou hnány parou nebo jiným způsobem, a že s druhé strany provoz elektrické pouliční dráhy, která svou povahou je nepochybně železnicí, t. j. drahou s kolejemi, vykazuje všechny podstatné znaky, z nichž in abstracto plyne zvýšené nebezpečí a pro něž zákon v ustanovení § 337 tr. z. podrobuje čin, jenž jinak vykazuje náležitosti § 335 tr. z., byl-li spáchán vzhledem k věcem v § 85, písm. c) tr. z. jmenovaným, tedy zejména i vzhledem k provozu železnice, přísnější trestní sankci bez ohledu na to, zda jím bylo v jednotlivém případě vyvoláno zvláště stupňované nebezpečí. (Srov. Miřička, Trestní právo hmotné, 1934, str. 385; Altmann-Jacob, Komentář, str. 259.)

Čís. 6238.

S hlediska § 199, písm. d) tr. zák. je nerozhodné, zda bylo falšované listiny použito k oklamání přímo nebo tím, že sloužila za doklad k zápisům v deníku.

Předpis § 199, písm. d) tr. zák. nerozlišuje mezi tuzemskými a cizozemskými veřejnými listinami. Nesejde proto na tom, zda jsou u cizozemské listiny splněny podmínky, na nichž závisí její průvodnost ve smyslu § 293 c. ř. s.

Po stránce subjektivní je jen třeba, aby pachatel znal skutečnosti, pro něž se listina jeví býti listinou veřejnou, není však třeba, aby si uvědomil pojem veřejné listiny. Omyl ve směru posléz uvedeném neomlouvá.

(Rozh. ze dne 1. července 1938, Zm I 562/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199, písm. d) tr. zák.

Z důvodů:

Zmatek podle čís. 4 § 281 tr. ř. shledává stížnost v tom, že nalézací soud nepřipustil opětný výslech svědka N., jenž podle rozhodného záznamu v protokole o hlavním přelíčení byl navržen (mimo jiné) o tom, jak a kdy byl obžalovaným pozměněn obsah nákladních listů.

V této části byl průvodní návrh právem zamítnut již proto, že v něm proti předpisu § 222 tr. ř. nebyly určitě uvedeny skutečnosti a body, o nichž postrádaný důkaz měl býti proveden. Zejména nebylo v návrhu vůbec tvrzeno, ba ani naznačeno, že vyšší částky byly stěžovateli vyplaceny nikoliv na základě zfalšovaných nákladních listů, nýbrž podle

zápisů v deníku. Tím se stěžovatel v první stolici vůbec nehájil a jde při tom o novotu, k níž ve zrušovacím řízení nelze přihlédnouti. Ostatně s hlediska § 199, písm. d) tr. z. ani nesejde na tom, zda bylo zfalšovaných veřejných listin k oklamání za účelem poškození použito přímo nebo tím způsobem, že sloužily za doklady k zápisům v deníku.

Výtky právní mylnosti (č. 9 a) — správně, pokud stížnost namítá promlčení, č. 9 b) — a č. 10 § 281 tr. ř.) nedoličuje stížnost po zákonu (§ 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.). — — — Vychází-li se ze zjištěného děje, nutno uznati, že odsuzující výrok vyhovuje správnému výkladu a použití zákona.

Že nákladní listy československých státních drah, pokud jde o okolnosti v nich úředně potvrzené, jsou veřejnými listinami ve smyslu § 199, písm. d) tr. z., bylo vysloveno a blíže odůvodněno již v rozhodnutí č. 1612 Sb. n. s. Správnost tohoto názoru stížnost ani nepopírá, ale snaží se dovoditi, že totéž nelze říci o nákladních listech německých říšských drah, o jaké šlo v souzeném případě. Námitce nelze přisvědčiti, neboť nákladní listy toho druhu se považují za veřejné listiny i v Německu (srov. rozhodnutí říšského soudu sv. LX, č. 68 a sv. LXV, č. 133), a ustanovení § 199, písm. d) tr. z. vůbec nerozlišuje mezi veřejnými listinami tuzemskými a cizozemskými. To odpovídá též účelu tohoto předpisu zákona, jímž se — a to především v zájmu právní bezpečnosti v tuzemsku — chrání důvěra v pravost a spolehlivost veřejných listin kdekoli vystavených (tedy nikoli dozorčí právo státu, jak mylně dovozuje zmateční stížnost). Proto nesejde s hlediska § 199, písm. d) tr. z. ani na tom, zda jsou splněny podmínky, na nichž podle § 293 c. ř. s. závisí průvodnost veřejných listin vystavených v cizině.

Pojem falšování podle § 199, písm. d) tr. z. arci předpokládá, že veřejná listina byla změněna v obsahu veřejným úřadem potvrzeném a v příčině okolnosti, k jejímuž ověření je listina podle platných předpisů určena. Že by však tento předpoklad nebyl splněn v souzeném případě, nelze uznati, uváží-li se, že podle rozsudkového zjištění spočívalo zfalšování v tom, že stěžovatel do nákladních listů jednak na místě dopravních poplatků drahou účtovaných vepsal vyšší částky, jednak při přepočítání marek na Kč vepsal vyšší částky, než odpovídalo kursu použitému drahou. Námitce zmateční stížnosti, že tím nebyl obsah veřejné listiny změněn způsobem právně závažným a že údaje o výši dopravních poplatků, jež je zapraviti příjemci zboží, nenáležejí k bodům, k jejichž ověření je nákladní list určen, nelze přisvědčiti ani tehdy, kdyby se vycházelo z toho, že se nákladním listem jen ověřují podstatné náležitosti nákladní smlouvy a že v té příčině rozhoduje to, co o obsahu nákladního listu předpisuje ustanovení článku 392 obch. zák., neboť k podstatným náležitostem nákladní smlouvy jakožto smlouvy úplatné náleží též výše úplaty (dopravného), a článek 392 obch. zák. pod čís. 6 výslovně žádá, aby nákladní list obsahoval též ustanovení o dopravném. Správnost podřadění činu pod ustanovení

§ 199, písm. d) tr. z. není dotčena ani tím, že jednáním obžalovaného nebyla uvedena v omyl a poškozena dráha, nýbrž že šlo o oklamání a poškození příjemce zboží, neboť ke skutkové podstatě zločinu podvodu podle § 199, písm. d) tr. z. se nevyžaduje klamání úřadu, naopak stačí, je-li padělaná nebo zfalšovaná veřejná listina způsobilá oklamati kohokoliv a použil-li jí pachatel v tomto úmyslu a za tím účelem, aby někomu způsobil škodu, a to zejména na majetku. To, co stížnost dovozuje o dozorčím právu státu a o maření účelu konkretního opatření státní správy, nemá vůbec významu v souzeném případě, kde nejde o poškození státu, a to o poškození na jiných právech než majetkových.

Po subjektivní stránce se arci vyžaduje ke skutkové podstatě zločinu podle § 199, písm. d) tr. z. vědomí pachatelovo, že jde o veřejnou listinu. Tím je však řečeno jen tolik, že pachatel musí znáti skutečnosti, pro něž se listina jeví býti listinou veřejnou. Nesejde na tom, zda si pachatel správně uvědomil pojem veřejné listiny. Možný omyl v tomto směru by nebyl rázu skutkového [§ 2, písm. e) tr. z.], nýbrž šlo by o omyl právní, jaký pachatele podle zásady vytčené v § 3 tr. z. neomlouvá (srovn. Altmann-Jacob, Komentář, str. 580). Že si obžalovaný byl vědom toho, že falšuje nákladní listy, tedy podle toho, co uvedeno, veřejné listiny, a že jednal v úmyslu podvodném, nalézací soud ze zjištěných skutečností bezvadně dovodil. Jelikož zjištěné jednání obžalovaného vykazuje všechny pojmové znaky zločinu podvodu podle §§ 197, 199, písm. d) tr. z., nalézací soud po právní stránce nepochybil, uznav stěžovatele vinným podle obžaloby. Tím je vyvrácena i námitka zmateční stížnosti, že může jíti jen o přestupek podle § 461, po případě § 320, písm. f) tr. z., a není třeba se blíže obírati námitkou, že trestnost skutku jako domnělého přestupku zanikla promlčením.

Čís. 6239.

Porušení zákona v ustanovení § 22, odst. 2 zákona o ochraně cti, zrušil-li krajský jako odvolací soud tomuto předpisu zcela vyhovující usnesení okresního soudu, jímž byla zamítnuta žádost veřejného žalobce o trestní stíhání.

Zákon nenařizuje, aby bylo v takovémto případě v usnesení okresního soudu upozorněno na následek uvedený v poslední větě druhého odstavce citovaného ustanovení.

(Rozh. ze dne 2. července 1938, Zm IV 349/38.)

Nejvyšší soud, přezkoumav trestní věc proti A. pro přestupek podle § 3 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n., vyhověl opravnému prostředku pro zachování právní jednotnosti a vyslovil, že pravoplatným usnesením krajského jako odvolacího soudu v U. ze dne 26. dubna 1938 č. j. Ts 18/38-7 byl porušen zákon v ustanovení § 22, odst. 2 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. Rozhodnutí toto nemá proti stranám účinku.